

pres-klipping • press-clipping

(Osnovano 1952. godine)

NOVINSKA DOKUMENTACIJA

NOVINSKO IZDAVAČKO PREDUZEĆE

PRESS PUBLISHING ENTERPRISE

Beograd — Knez Mihajlova 2/IX — Pošt. fak — P. O. Box 95,
Tel. 621-578 — Ziro račun — Current Account: 60801-601-3289.

Isečak iz lista
Newspaper cutting

ПОЛИТИКА
БЕОГРАД

14. I. 1976

УЗ ИЗЛОЖБУ У КУЛТУРНОМ ЦЕНТРУ БЕОГРАДА

КРИТИЧАРИ КАО АУТОРИ ИЗЛОЖБЕ

Тројица ликовних критичара о свом избору дела уметника која представљају манифестацију аутентичних ставова. — Слободан Ристић, Коста Васиљковић и Душан Ђокић у разноврсном опредељењу подстакли су многобројне теме ликовне уметности

Јединствена изложба, која се једном годишње одржава у Културном центру Београда под називом „Критичари су изабрали“ и ове године је изазвала велико интересовање посетилаца, а избором тројице ликовних критичара — Слободана Ристића, Косте Васиљковића и Душана Ђокића — отворила је и омогућила да се размишља о многобројним темама и дилемама везаним за ликовни живот. Задатак ове тројице познавалаца ликовног живота, иначе окупљених око реномираног часописа „Уметност“, био је да у свом избору назначе оне наше ауторе и њихова дела, која по ликовном опредељењу припадају такзваној новој фигурацији. По концепцији организатора, Културног центра Београда, избор је ограничен на дела настала у протеклој години и која су видели посетиоци у београдским ликовним галеријама.

За дела ван ликовних галерија

Изложба „Критичари су одабрали“ (отворена је 30. децембра протекле године и трајала је до 10. јануара) представљала је три опредељења, али не потпуно супротна. У разговору са њима желели смо да откријемо који мотиви и критеријуми су утицали на њихова опредељења. Први наш саговорник Слободан Ристић, ликовни критичар Трећег програма Радио Београда, определио се за арх. Богдана Богдановића, аутора некрополе између Старог и Новог Травника. Изложене су фотографије ове некрополе. Други „кандидат“ је Венија

Вучинић, скулптор а трећи Александар Цветковић, сликар.

— Мој избор је неубичајен јер се опредељујем за дела која су углавном ван ликовних галерија. Обично се ликовна уметност поистовећује са сликарством. Ту видим очиту кризу општих опредељења, јер се не бавимо стваралаштвом у довољној мери, која нису искључиво везана за галерије, као што су изградња, дизајн, архитектура, урбанизам... Зато сам у свом покушају да издвојим ауторе и дела о којима говорим имао на уму ту могућност — проширити спектар размишљања и на делатности ван ликовних галерија.

Веза са традицијом

Душан Ђокић је у свом избору тројице сликара — Исака Асланија, као припадника млађе генерације, Зорана Павловића и Миће Поповића, тежио да припаднике нове фигурације пронађе у личностима више везаним за традицију.

— Питања која се покрећу овим избором, и овом изложбом, нису формалне, или пак само специфично-ликовне природе; све учестанија и помнија заокупљеност уметника фигуративним изразом не представља само тежњу ка егзотеризицији израза, она сведочи о томе да он, ма како страшно био покренут и надахнут визионарским жудњама, тежњом за стварањем истински новог, племенитог и хуманог, не може да буде изузет из времена у коме живи, да не поставља питања, побуђује на размишљање и покреће дијалоге. Мој избор није обу-

хватио најмлађе ауторе. На неки начин је изузетак Исак Аслани, који у свом ликовном приступу полази од почетка и није оптерећен конвенцијама. Његово сликарство је врло изворно. Зоран Павловић је у свом стваралаштву од припадника круга енформела лагано дошао до синтезе апстрактног и фигуративног. Тај пример синтезе, остварен на најбољи начин, желео сам у свом избору да истакнем. Слично је и са делима Миће Поповића. Све што је радио раније укључује се и наставља у трагањама за новим изразом, који се приклања новој фигурацији, а да при том ништа не изостави из претходних својих схватања ликовног израза.

Глас за младе

Трећи ликовни критичар, Коста Васиљковић определио се за сасвим младе ауторе Слободану Матић, Зорана Љутицу, Марину Накићеновић и Рубенса Корубина.

— Овим избором желео сам да илуструјем своју тезу, каже Коста Васиљковић. После еуфоричног глорификовања апстракције и скоро дијагностичког понириња у структуру материје што добро илуструје апстрактни натурализам, видимо како се рађа тежња ка ренесанси фигурације, као добар знак извесних превазилажења свих претходних помало замарајућих апсолутизација парцијалног. Почев од интимиста и песнички интонираних решења до оних са извесном нотом брутализма, као на пример млади Љутица, узбуђено сведоче о алтер-

нативама и драми егзистенције човека. У том смислу сам направио избор преваходно неафирмисаних аутора, пружајући тако и њима шансу да изађу на светлост рефлектора и у исто време пружајући шансу публици да се информисе о свакако дубоко мотивисаним разлозима фигуративног тренда данас. Нисам имао у виду једну аксиологију, која из универзума вредности покушава да излучи највредније солуције и нисам изабрао сликаре који су у жижи мог интимног афинитета, већ сам покушао да у низу занимљивих феномена из ликовног живота Београда означим примере који илуструју тезу што сам је овом приликом скицирао.

У поређењу са мојим колегама Ђокићем и Ристићем, који су покушали да изнађу оно што они осећају као вредности, без обзира на друге мотиве, моји кандидати заиста на један кохерентан начин демонстрирају једну пиктуралну тенденцију — што је оно што је чини мостом у односу на традицију.

Иако различити у приступу, три критичара својим избором не искључују један другог, већ представљају целину, занимљиву слику једног (могућег) дела београдског ликовног изражавања, у чему треба на сваки начин, посебно истакнути изузетно добру и корисну идеју Културног центра Београда, као аниматора овако замишљене изложбе. Могућности за шири увид и избор својим опредељењем већ је назначио и овом приликом Слободан Ристић и у том смеру ће вероватно и будући избори бити богатији и садржајнији. **М. Живковић**